

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., v právní věci žalobce **M.B.**, zastoupeného Mgr. Pavlem Szkanderou, advokátem se sídlem ve Frýdku-Místku, Svatoplukova 1209, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem v Praze 4-Michli, Budějovická 1387/7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2013, č. j. 3315/2012-046100-021, ve věci správního deliktu,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu Frýdek-Místek, resp. od 1. 1. 2013 Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 11. 2012, č. j. 3315-21/2012-046100-021, jímž byla žalobci uložena sankce za správní delikt podle ustanovení § 135b odst. 1 písm. g) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „ZSD“), ve výši 50.000 Kč,

kterého se měl dopustit tím, že dne 27. 2. 2012 ve své provozovně (trafice) na ulici O. 509 ve F.-M. skladoval neznačené tabákové výrobky. Dále byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobce namítá, že rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť prokázal splnění liberačních důvodů zprošťujících jej od objektivně konstruované odpovědnosti podnikající fyzické osoby za správní delikt. Prokázání těchto důvodů spatřuje v tom, že opakovaně zaměstnance poučoval o zákazu vnášet do trafiky neznačené výrobky, prováděl kontroly dodržování tohoto zákazu, a dále že v rozhodné době byl na dovolené na Kubě.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné a odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky jsou shodné s těmi, které žalobce uplatnil v odvolacím řízení.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 27. 2. 2012 v 9:40 hod. provedl Celní úřad Ostrava kontrolu provozovny žalobce, a to trafiky na adrese O. 509, F.-M., za účelem kontroly dodržování ZSD, a sice kontrola značení tabákových výrobků. Při kontrole byly nalezeny v batohu, který se nacházel na ledničce umístěné v prodejní místnosti trafikového stánku, tabákové výrobky bez platné tabákové nálepky. Kontrolovaná osoba, prodavačka E. M. uvedla, že o tabáku, který nebyl značen a byl uschován v batohu, nevěděla. Předmětný tabák byl celním úřadem zajištěn. Dne 23. 5. 2012 bylo zahájeno řízení ve věci správního deliktu fyzické osoby podnikatele – žalobce. Žalobce byl předvolán na den 14. 6. 2012 k ústnímu jednání. Při jednání žalobce uvedl, že neznačení tabákové výrobky patří prodavačce J. H., žalobce se od zboží distancuje, bylo uloženo bez jeho vědomí, v době kontroly byl na Kubě. Správní orgán I. stupně dále vyslechl E. M., která opětovně potvrdila, že nevěděla, co obsahuje batoh, neví, kdo jej do trafiky přinesl. Na dotaz správního orgánu I. stupně, zda ví a věděla, že se nesmí skladovat a prodávat tabákové výrobky, které nejsou označeny, uvedla, že „*Tak to se všeobecně ví, že se to nesmí. Věděla jsem to.*“ Z výsledku J. H. bylo zjištěno, že veškerý neznačený tabák koupila dne 24. 2. 2012 v Polsku na tržišti za řekou, domů jela vlakem a cestou se stavila do trafiky a batoh si tam nechala s tím, že si ho vyzvedne v pondělí. Na dotaz správního orgánu I. stupně, zda ví a věděla, že se nesmí skladovat a prodávat tabákové výrobky, které nejsou označeny, uvedla, že „*Věděla jsem to. Nenapadlo mě, že zrovna když mám v ruksaku trochu tabáku, že přijde kontrola.*“ Správní orgán I. stupně následně prováděl šetření ohledně pobytu žalobce na Kubě.

Dne 8. 11. 2012 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o uložení pokuty a zabránění neznačených tabákových výrobků. Rozhodnutí odůvodnil tak, že nemá pochyb o tom, že došlo k neoprávněnému skladování neznačených výrobků a že skladovatelem těchto výrobků je žalobce. Na spáchání předmětného deliktu nemá vliv to, zda je či není s neznačenými tabákovými výrobky obchodováno, odpovědnosti za tento správní delikt nemůže žalobce zbavit pouhá okolnost, že předmětné neznačené tabákové výrobky skladované v provozované prodejně vlastnila jiná osoba. Žádné relevantní liberační důvody způsobující zánik odpovědnosti nebyly v řízení předloženy.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání s odůvodněním shodným se žalobními body.

Dne 5. 3. 2013 vydal žalovaný napadené rozhodnutí. Žalovaný v odůvodnění zdůraznil, že neoprávněné skladování neznačených výrobků na daňovém území ČR je správním deliktem s objektivní odpovědností, u kterého se nezkoumá zavinění. Pro

posouzení není vůbec rozhodující otázka, zda je žalobce vlastníkem zboží zajištěného v jeho provozovně nebo zda se v době kontroly v provozovně osobně nacházel, ale výhradně otázka, zda došlo k naplnění znaků skutkové podstaty uvedeného správního deliktu a zda je žalobce odpovědnou osobou. To, že neznačené tabákové výrobky byly nalezeny v provozovně žalobce, ostatně žalobce nezpochybňuje. Odpovědnost za delikt však není absolutní, žalobce má možnost liberace. Dle názoru žalovaného však skutečnost, že byl žalobce v době kontroly na Kubě, nemá na výrok o odpovědnosti vliv. Odpovědnost za daný delikt není vázána na míru subjektivního zavinění, tím méně na přítomnost odpovědné osoby u neznačených tabákových výrobků v době kontroly, když tato nepřítomnost nebyla způsobena např. nenadálou nepředvídatelnou událostí, která by mohla narušit žalobcovo konání směřující k zamezení protiprávního stavu. Tvrzení žalobce, že své zaměstnance opakovaně poučoval o zákazu vnášet do trafiky neznačené výrobky, jakož že jím byly prováděny i kontroly dodržování tohoto zákazu, zůstaly ve správním řízení i v podaném odvolání bez předložení či návrhu jakéhokoli důkazu. S ohledem na uvedené žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Při jednání soudu dne 21. 4. 2015 žalobce navrhl k prokázání proškolení a poučení zaměstnavatelem ve vztahu k nekolikovanému tabáku, případně ke kontrole zákazu vnášení těchto výrobků, provedení důkazu výsledkem svědků J. H. a E. M.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 135b odst. 1 písm. g) ZSD právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že neoprávněně skladuje nebo prodá neznačené tabákové výrobky na daňovém území České republiky.

Podle § 135l odst. 1 ZSD právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

Podle § 135l odst. 6 ZSD na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby.

Krajský soud konstatuje, že v řízení bylo prokázáno a žalobce tento skutkový stav nijak nezpochybňuje, že dne 27. 2. 2012 byly v trafice žalobce nalezeny neznačené tabákové výrobky. Tímto došlo k naplnění znaků správního deliktu vymezeného v ustanovení § 135b odst. 1 písm. g) ZSD, když odpovědnost žalobce za tento správní delikt je objektivní, tedy bez ohledu na zavinění. Jak vyplývá z ustanovení § 135l odst. 1 ZSD ve spojení s § 135l odst. 6 ZSD žalobce by se mohl ze své odpovědnosti vyvinut pouze v případě, pokud by prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Důkazní břemeno tak leží na žalobci. Žalobcem tvrzené liberační důvody jsou pobyt na Kubě v době kontroly a dále skutečnost, že opakovaně zaměstnance poučoval o zákazu vnášet do trafiky neznačené výrobky a prováděl kontroly dodržování tohoto zákazu. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že je zcela lhostejné, v jaké vzdálenosti od

kontrolovaného objektu se žalobce v danou chvíli nacházel. Skutečnost, že žalobce se v době kontroly nacházel na Kubě, nelze považovat za *vynaložení veškerého úsilí k zabránění porušení právní povinnosti*. Co se týče druhého žalobcem tvrzeného liberačního důvodu, k tomu soud uvádí, že tento žalobce v řízení nijak neprokázal, proto ani tento nemůže vést k zániku odpovědnosti žalobce za správní delikt neoprávněného skladování neznačených tabákových výrobků na daňovém území České republiky.

K žalobcem navrženým důkazům výsledkem svědkyň soud uvádí, že soud může nepochybně při jednání v rámci dokazování důkazy provedené správním orgánem doplnit, neboť stávající systém soudního přezkumu správních rozhodnutí je založen na zásadě plné jurisdikce. V tomto případě je však nutné mít na zřeteli skutečnost, že dle ustanovení § 135l odst. 1 ZSD se liberačního důvodu dovolá ten, kdo jej prokáže. Důkazní břemeno ohledně prokázání tvrzeného liberačního důvodu tedy leží na žalobci a nikoli na žalovaném a žalobce je povinen takové důkazy k prokázání svých tvrzení navrhopvat. Závěry žalovaného tedy i v předmětné věci nutně vycházejí z toho, zda žalobce své důkazní břemeno unesl, či nikoliv. Pokud žalobce tuto svoji povinnost nesplní, nemůže pak již rozhodnutí žalovaného z této skutečnosti vycházející následně zpochybňovat v řízení před soudem tím, že bude dodatečně navrhopvat provedení důkazů, které již mohl uplatnit ve správním řízení. Jinak řečeno, řízení před soudem nemůže a ani nemá nahrazovat řízení před správním orgánem a žalobce nemůže svoji liknavost ve správním řízení zhojit až v řízení soudním. V opačném případě by totiž byla zpochybňována samotná koncepce správního soudnictví, založená na přezkumu správních rozhodnutí (k tomu blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009-91). Soud proto návrh žalobce na provedení důkazů výsledky svědkyň zamítl.

Na základě výše uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné a žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 21. dubna 2015

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu